

Byen paa den Maade og paa det Vilkaar, at de i Mobiliseringstilfælde alle skulde mobiliseres i Fredericia. Som Medlem af Forsvarskommissionen har jeg tiltraadt den Anskuelse, at Fredericia ikke kunde være Garnisonssted, naar der skulde mobiliseres i Byen, som Tilfældet har været hidtil; thi en Mobilisering, der jo bestaar i, at man indkalder det hjemsendte Mandskab og udruster det med de fornødne Feltredskaber, Geværer, Uniformer, Ammunition o. s. v., vil tage betydelig Tid og vil efter min Formening i heldigste Tilfælde ikke kunne tilendebringes i kortere Tid end i Løbet af et Døgn. Man har citeret en Udtalelse af min ærede Kollega, den nuværende Finansminister, fra den Tid han var Forsvarsminister, en Udtalelse, der faldt den 12. Februar 1909. Det var det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der citerede den — Folketingstidenden Sp. 142, — men han lagde maaske dog neppe tilstrækkelig Mærke til de Ord, han citerede. Udtalelsen lød nemlig saaledes: „Desværre ere alle enige om — og denne Enighed har ogsaa strakt sig til Kommissionen —, at de ved Bælterne beliggende nuværende Garnisonsbyer ville være for udsatte for Angreb fra Søsiden til at kunne benyttes som Mobiliseringscentre“. Ja, i denne Betragtning er jeg enig: som Mobiliseringscentre vil det ikke være tilraadeligt at anvende hverken Fredericia, Aarhus eller Helsingør. Men det er ikke det, der er Tilfældet ved den Ordning, der er truffen. Hverken Aarhus eller Helsingør eller Fredericia vil i Fremtiden blive Mobiliseringssteder for de Vaaben, der ligge indkvarterede i disse Byer. Forholdet er nu det, at i Fredericia er der ikke 3, men kun 2 Batailloner, af hvilke kun den ene hvert Aar uddanner Rekrutter. Fredericia er nu at betragte som en Øvelseslejr, en Rekrutlejr, hvert Aar for en Bataillons Mandskab. Men i Mobiliseringstilfælde vil Mobiliseringen ikke foregaa der; den vil foregaa et andet Sted. Alle ere nu enige om, at Fredericia er en god Garnisonsby i og for sig. Der er ikke noget Sted i Landet, hvor Soldaterne blive behandlet bedre end i Fredericia, og det er mig en Glæde, at der ikke er et Sted i Landet, hvor der er et saa godt Forhold til Stede som i Fredericia mellem Befolkningen og de Hærafdelinger, der ere indkvarterede der. Der er, mig bekendt, aldrig noget Vrøvl paa den Plads. Man er enig om, at denne By rummer store historiske og særlig store historiske militære Minder. Man er enig om, at hele det sydlige Jylland har Krav paa i sin Nærhed at have

en Garnison, naar det vel at mærke kan forenes med det, som maa kræves i dette Forhold, at Militæret kan komme derfra i rette Tid, men det er det, hvorom der i dette Øjeblik ikke er Enighed mellem de militære Myndigheder og den nuværende Forsvarsminister. Jeg mener nemlig, at saaledes som Forholdene ere, kan den Rekrutbataillon, der hvert Aar findes i Fredericia, samt de Rammer, der tilhøre den anden Bataillon, som ikke har Rekrutter, med mindst 2 Timers Varsel flyttes med Jernbanen op i Jylland, hvor de skulle møde og modtage Mobiliseringen. Det er min Opfattelse, at dette kan ske, og jeg stoler paa, at baade Ministeriet, ethvert Ministerium, og Diplomatiet til enhver Tid ville holde sig à jour med de politiske Forhold i Europa, saaledes at man efter min Formening kan forsvare at lade disse Batailloner under Fredsforhold blive i Fredericia, hvor de kun have deres Øvelsesplads, medens deres Beholdninger ere paa de Steder i Jylland, hvor Mobiliseringen foregaa. Der er jo ikke et Sted i Landet, hvor Jernbaneforholdene ere saa gunstige for hurtigt at kunne ekspedere Mandskabet ud af Byen derhen, hvor de dirigeres hen, som i Fredericia. Det er et stort Hovedknudepunkt for vort Jernbanevæsen, og det er min Opfattelse, at den Afgørelse, der er truffen, er forsvarlig. Det er en fejl Antagelse, naar man, som det ærede Medlem fra Ringsted og andre, har talt om, at denne Bestemmelse viser, hvilket Makværk — jeg tror endogsaa, der var en enkelt Taler, der sagde, hvilket Humbug — den hele Forsvarsordning er. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at i Forsvarslovene er der ikke bestemt noget om, hvilke Byer der skal berøves deres Garnisoner. Der er ikke i Lovene fastsat nogen bestemt By, der skal være Garnisonsby, heller ikke i den Lov, som i Fjor blev vedtagen om de sjællandske Garnisonsforhold. Og jeg gør opmærksom paa, at det, som var Hovedformaålet med den nugældende Forsvarsordning, var, at man fik en betydelig Udvidelse baade af det levende og af det døde Værn, idet man forøgede Rekrutmassen med ca. 2,500 Mand aarlig, saaledes at man nærmede sig i større Grad end tidligere til Indførelsen af almindelig Værnepligt. Dernæst var det et Hovedformaal med Forsvarsordningen ved faste Værker at beskytte København mod Bombardement og pludselig Overrumpling fra Søsiden og at have faste Støttepunkter for Søværnet i Smaalandskøbenhavn Syd for Sjælland. Endvidere var det et Hovedpunkt i den nugældende Hærordning, at man samlede større